

Zdeněk Vlk*

"TEREZA"
A MOKRÁ ČTVRŤ

* pozn. aut.: Ježibaba: JEŽIBABA

B.: CV

Zdeněk Vlk^{*}
„TEREZA“
a Mokrý čtvrť

Volvox Globator

* pozn. aut.: Ježibaba: JEŽIBABA
B.: CV

Zdeněk Vlk
„TEREZA“ a Mokrá čtvrť

Copyright © Zdeněk Vlk, 2004

ISBN: 978-80-7511-159-3

Vydalo nakladatelství a vydavatelství
VOLVOX GLOBATOR Štítného 17, Praha 3 - Žižkov

www.volvox.cz

celkově jako 658. publikaci

Odpovědný redaktor: Aleš Havlíček

Obálka: Lenka Kuralová

E-kniha purehtml.cz

Vydání první Praha 2004

Adresa knihkupectví
VOLVOX GLOBATOR:
Štítného 16, 130 00 Praha 3

„Pes se vrátil ke svému vývratku a umytá svině se zase válí v bahništi“

(B.: 2. List Petřův)

„Á, pán je zase někde v mokré čtvrti“

(matka)

„...nebo třeba, pro Kristovy Trochu Přeceňované Rány, pokud to není jedno, tohle: .. .ležím a dívám se skrz ještě teplé *zamřížované okno*. Šero se míchá s cigaretovým kouřem, za *oknem* teď není nic vidět.

Asi za ním lítají holubi, volní jak ptáci. Vevnitř zas poletují múzy jako chlebové mušky. Ahmed, žlutý nikotinový medvěd, kouří a s nechutí sleduje opelichaného staříka: ZOO.

Na zdi visí papež, krmič kachňat se na něj dívá. Dívají se na sebe.

Nedíváme se na sebe.

Rádio vykřikuje: „Vakácie v Krakówe...”

„*Miluju tě.*“ Nemiluje mě. Vzpomínky, umolousané pohlednice Prahy. *Zrcátka.*

Kochala mě Tamta... Strana 1:

„TEREZA“

Majitel téhle zeměkoule: pan Pygmalion v lakýrkách

Pružně kráčí po zeměkouli... třeba do kanceláře, ať si ho představíme. Je skoro poledne.

Stopečka koňaku dodává kroku elegantní nedbalosti a světu tmavě zlatý nádech. Modrá obloha mu chrání hlavu před vesmírným zářením, pošvihává si deštníkem jako hůlkou. Kolem zuří pracovní den. Peroucí se auta v ul. V jámě, řinčící tramvaje a troubící auta ve Vodičkově.

Protijdoucí sekretářky se otáčejí za kravatou, lesklou jako had: Teple hnědé oči, Růžová budoucnost (Právnick Peníze Opálený odkud... Eso... srdcové). Lakýrky má z kůže servala, africké šelmy asi 90 cm dlouhé. A ten černý kabát!

Na přechodu se zastavil. V mírném úklonu pozoruje svou siluetu zrcadlící se na blýskavé špičce jedné ze servalek, odpočívající na umolousaném pražském chodníku vedle jízdenky na tramvaj.

Tak se tedy představuje svým čtenářům a spanilým čtenářkám, i sám sobě: Poklona před oponou.

Zatroubilo nějaké auto: „Tramtadadál“ (Fanfára)

Večer půjde do posilovny, cvičí, aby měl jednou pěknou sochu. V nějakém parku na své zeměkouli. Jediný tam pracuje na věčnosti, v mramoru či bronzu.

Co víc má napsat o něm, o sobě? Když provede sebekritiku, bude to vypadat, jako že se chlubí. Jeho slabé stránky jsou Vaše silné, z jeho silných se staví kosmické lodě a zbraně hromadného ničení. Nuže?

Dost řečí.

Je to jen okamžik, opodál je skupina Popelnic, ani nestačily během jeho chvály zasmrdět.

Kohopak by napadlo, že bude zanedlouho jezdit po městě, ohnutý jako babka s chrastím, a nebude se moci pořádně narovnat. Ohne ho to až ke špičkám lakýrek a bude pobíhat jako blázen a celé hodiny skučet (skoro od první stránky, moc toho tedy nevydrží).

„...rrr...“ Vysoko nad ním přiletěl do Prahy ze severovýchodu Ahmedův poštovní papoušek spolu s hejnem chlebových múz.

Za chvíli se tu objeví ona.

Má sice ten Recept ...polité listy papíru jsou ale v tak zuboženém stavu, že to není k přečtení. Písmo je rozpité, samá kaňka, čertví proč teď vypadá, jako by ho na papír nabřečel. Inkoustové slzy. Přechíst se dá jen něco.

Vždycky chtěl, autor, napsat Smutný milostný příběh. Silný, ovšem. Ale nešťastný.

Musel být nešťastný, protože sám je takový. Každý asi v sobě cítí tíhnutí a přichylnost k vlastnímu osudu, k tomu, jaký je. V podstatě nemůže nic změnit, a tak mu ani nic jiného nezbyvá. Každý dostane, co mu patří. Dostane to, protože je takový, jaký je. A je takový, protože to dostal už na začátku. Svět je koneckonců stejně panem B. seřízený jako automat v herně tak, že se nedá vyhrát, člověku nakonec vypadají vlasy a zuby a umře. Pes se vrátí ke svému vývratku a umytá svině se zas bude válet v bahništi. Jen běháme do kruhu, dokolečka, jako když si ten pes honí vlastní ocas.

I tenhle příběh má v sobě odjakživa. Je součástí jeho ducha, tak ho B. namíchal, z předků z Olšanských hřbitovů a čertvíceho. *Může se jen podívat sám na sebe, jako v zrcadle nebo servalce.*

B. ho namíchal, zapomněl ale přidat nějakou tu láhev červeného. Musí to dělat za něj.

Odjakživa chtěl pít jako duha. Chtěl spáchat Sebevraždu. Chtěl sedět Sám a Osamělý, s Páskou přes oko v lodním baru se Světoobčany, vkusnými Cizinkami a se Zubatou. Byl by tam i tamten, ten onen, č. 666.

„Jak to, že jsem Vás tu na Titaniku ještě neviděla?“ zeptala by se ho v baru záhadná cizinka, možná trochu zubatá. Plavili by se rovnou do Pekla.

Stejně tak odjakživa chtěl o tom psát. A taky chtěl Čertvíco.

Někdy neví, zda se dříve odehrává něco ve skutečnosti, či když to píše. Myslí na psaní odjakživa, žije podle toho, že bude psát, píše podle toho, jak žije. Obojí stejně pramení z něj, jaký je a co nemůže změnit, a *mísí* se to dohromady. Kdo ví, který svět je skutečnější?

A kdyby snad chtěl zapomenout, jaký je, vzpomínky mu to připomenou. Jak se třeba červenala, Tamta jiná, a zmodralá plave u jezu v řece.

Vlastně jen B., jeho a Váš autor, ví, co je Začátek a co Konec. Píšou tenhle příběh společně s B. (foto jeho zástupce na zeměkouli je támhle na stěně). A s Ježibabou. Příšernou babiznou.

Chtěl si o ni zlomit srdce. Těžko s ní mohl žít v nějakém Ráji spolu s páry milující se zvěře. Těžko mohl použít nějakou ženštinu, kterou zná, Sekretářku lovící kravaty nebo Otrávenou číšnici v sukýnce s dlouhýma nohama, které jsou cítit cigaretovým kouřem. Bylo by to jako ohřát si uzenku. Těžko mohl použít nějakou vzpomínku, třeba Tamtu.

A tak si autor uvařil ji i s jejím, jejím a jeho příběhem.

Příběh měl být nešťastný, ale v té své marnivosti a samolibosti dějství příběhu kvůli nešťastnosti raději jen trochu *zpřeházel*: do rukávu si

strčil nějaké to *eso*. *Srdce, trumfy*. Už je takový. Čertvíjaký.

Proto je tam, kde je. V ZOO se žlutým ledním medvědem a starým smradlavým tygrem. A s tím od kachňat.

„Já si bez výjimky myju nohy každý druhý den,“ povídá příčinlivě stařík.

Ruší. Smrdí.

Uvařil si ji z laciných materiálů, nic kloudného neměl a nedělal žádné velké přípravy. Žádná drahá slonová kost. Kde by se tu vzala. Nenapadlo ho, jak to může dopadnout. Musel ale do hrnce naházet úplně všechno, všechny dobroty. Jako Pejsek s Kočičkou, když vařili dort.

Usušil ji na horkém okenním parapetu, kde si předtím na slunci ohřál pečenou kachnu. Ostatky kachny ještě leží na stole. Na kachní kostičky, ta tenoučká žebra, to potom natočil jako cukrovou vatu na špejli.

Pokud to spíš nenamotal na jedno ze svých žeber.

Pokud tam všechna svoje žebra nenaházel, až teď sám sotva drží pohromadě a ohýbá se jako sulc.

Potáhl ji lacinou koženkou, kůži neměl. Na oči použil uloupenuté střípky z rozbité hygienické dlaždičky, takové té ani modré, ani zelené. Do konce knihy se potom nedokáže rozhodnout, jakou barvu mají, ví jen, že nejsou ani modré, ani zelené.¹

Přilil i zbyteček růžové ode dna staré voňavky. Našel ji pod umyvadlem, B. ví, jak se tam ten rozbitý hotelový flakón vzal.

Čert ví, jak tak mohla vzniknout ona.

Neměl ani rtěnku, aby jí namaloval pusu.

„Sakra... Kruci,“ řekl potom. Už v tu chvíli ho napadlo, že se mu to nějak vymklo z rukou. Nějak zatraceně.

Ten Recept má, není ale k přečtení. Možná to měla být socha, obraz nebo něco jiného. Těžko Vám to vysvětlovat. Těžko si to vysvětlit.

Ale možná si chtěl jen uvařit něco k jídlu, aby zahnal hlad:

skrz mříže: Konec v přístavu (odjezd na Titaniku)

Podzim se má každou chvíli změnit v zimu a on běhá celý poblázněný. Všechno dělá strašlivou silou jako nikdy předtím.

Tohle ovšem není žádné psaní.

Jdou po nábřeží. Městská dlažba z kočičích hlav se leskne, jen místy leží zapomenuté dřívko od nanuku, vyžvýkaná žvýkačka nebo jízdenka na tramvaj. Drobný psík poskakuje za nimi.

„Uuú,“ štěká na kočičí hlavy. Je uvařený sotva před chvílí a myslí si, že jsou to hlavy opravdových koček. Všude je ještě spousta ostrého podzimního světla.

Vltava je už zimou úplně ztuhlá, člověk by už po ní možná přešel, přeběhl. Její studené, kovové, odpadními vodami tónované tělo se plazí kolem. Kdo k němu přistoupí, začne se v něm matně zrcadlit, řeka je nucena vše odrážet. Labutě, zjizveného kačera s kachnou, zavřískání racka. „Uuú.“

Ona je schovaná v jeho kabátě. Jeden knoflík zapnul.

Nosí starý černý kabát po svých předcích z Olšanských hřbitovů. Starý, možná spíš historický. Každá generace nechává vyměnit za novou střídavě jeho svrchní látku a podšívku. Duch kabátu ale zůstává stejný a elegantní, jen někdy je trochu cítit dějinami. Lehounce starobou. Po těch

továrnících je to i duch obchodní, kramářský. Asi také nosívali v rukávu nějaké to eso.

Už řadu hodin předem tam na nábřeží pobíhal a ve svém pobláznění uklízel, všechno leštil a přemalovával žhavými i ledovými barvami. Pádil chvíli tam, strašlivou rychlostí, a za chvíli zase nazpátek.

„Co to dělám?“ ptal se a už dělal něco dalšího.

Přetíral ty laciné kulisy, které autor na začátku pro tenhle příběh nedbale postavil. Všechno teď chce narychlo změnit.

Koloroval podzimní stromy divokými barvami, až vypadají jako pivoňky a hyacinty. Najal si narychlo k ruce dva naivní malíře, jednoho obolavělého malíře pokojů s jediným uchem, jako má čajový hrnek. Podplácel nahrubo uplácané' vedlejší postavy, nahonem je sháněl a stavěl do špalířů.

„Takový pěkný pár,“ říkají teď o nich dvou důchodkyně a staré číšnice.

To snad není ani kýč.

Přitiskl ji neznatelně rukou k sobě.

Musí se jí pořád dotýkat. Jiných lidí se přitom vždycky dotýká spíš s odporem. Možná ji uhnětl ze stejného chlebového těsta, jako je on sám, možná tam je nějaká látková přitažlivost. Když se k ní přiblíží, někdy se z něj zničehonic vydere, nebo snad unikne, vzdych.

Jako teď.

„Vzdych.“ Ona sebou překvapeně trhne a podívá se na něj. Vzdychne znovu.

Dotýkat se jí může stále, protože už je pořádná zima. Koženka, kterou ji potáhl, je totiž hladoučká a jemná jako hedvábí, je ale tenká. Je jí pořád chladno. A tak ji pouští do svého historického kabátu. Může se pochválit,

vychází mu ramenem právě do podpaždí, levého. Jemu není zima nikdy, kůži má nejspíš dvojitou.

Je z ní slabounce cítit růžová voňavka. Koženka jí tou vůní a zimou z růžověla. Je růžová, světle i temně růžová. Má jí plné oči.

Dělá, že nevzdychl.

Mezi žebry mu zaškrundalo.

Vítr strhl několik nabarvených listů ze stromu opodál, fialový, růžový a žlutý a červený, smýká jimi nesmyslně povětrím, jako by unesl hejno tropických motýlů. Ten růžový poletuje jako opilý papoušek.

Konečně se zacinknutím spadnou na kovovou hladinu řeky.

Zašli do zážitkového restaurantu přímo u vody.

Pomalů začíná zapadat slunce. A on pořád blázní a mluví. Cokoli, všechno, jedno přes druhé.

Je to takový bledý podzimní západ slunce, samé jemné pastelové odstíny. Vidí ven prosklenými dveřmi. Slunce svítilo celý den ostře, ale nemělo žádnou barvu, jako žárovka. Teď už jen chvílemi vykoukne mezi mráčky, bledá žížala.

Mraky jsou skoro průhledné, jako by je vyfukoval jen ten vzdálený tenounký tovární komín. Povedl se mu i bělavý srpek měsíce podobný utrženému kousku některého z mráčků.

Není to žádný pořádný západ slunce, barvy i všechno ostatní se prostě někam vytrácejí. A je nějaký příliš vkusný.

...Mluví. I když neví co.

Stromy na druhém břehu kvetou všemi jeho barvami jako pivoňky a hyacinty, za nimi je řada činžáků naskládáných vedle sebe jako cihlové

krabičky od zápalek, a dál už všechno zabalil do mlhy a podzemních kouřů (lze to jen tušit, není nutné popisovat, třeba ten trochu nepravděpodobný Pražský hrad), jen ojedinělý semafor tam pravidelně střídá své barvy. Mléčná Červená... Oranžová... Zelená... Ani zelená ani modrá, růžová, okolo zamžil sklo na dveřích, v rohu natáhl duhu.

Opodál restaurantu se nahoře nad vodou nese černě načrtnutý most. Načrtnutý uhlem, možná dřevěný a šíavnatý olejem, možná z kamenů a vaječ, která na něm ještě bývají cítit v rozpálených letních odpoledních. Starý most, nese a nese.

V rohu zešeřelé místnosti jsou zčervenálá kamínka, poblíž nich je studený vzduch rozžhavený doruda.

...Mluví, mluví pořád dokola...

Píše to kolem dokola, jedno přes druhé.

U kamínek leží její psík. Stvořil jí ho, asi že na dně hrnce, ve kterém ji uvařil, zbyla troška navíc. Je hezký, ale vypadá spíš jako kocour. Ted je falešně březí, opatruje vrh neviditelných štěnat. Jakmile na některé někdo šlápně, kousne ho psík do nohavice. Komparsisté se na psíka dívají trochu skrz prsty. Psík je stejný jako ona. Když je zle, celý ztuhne a naježí se, ale nekňučí ani neutíká (pobíhá i na většině následujících stránek, i když o něm není zvláštní zmínka... je trošku cítit, jak ho vyškrábl až nakonec ode dna hrnce. Zvlášť teď, když ho ohřívají kamínka).

Sedí s ní u prosklených dveří bíle lakovaných, vypadají jako křehké lázeňské dveře odněkud z O děsy. Jsou jemně mřížované, vyšisované sluncem a vodou, lak se chystá trochu oprýskat. Nestihl je přetřít. Dívají se skrz ně na parníky, přivázející po řece červené, čaj a kávu odkudsi ze vzdálených zemí, třeba z přístavů Filipín, Indonésie, Egypta. Občas zahoukají.

Stačilo by dveře otevřít, mříže jsou tak křehké, že by se ani otvírat

nemusely, a společně nastoupit na některý z parníků...

Napil se červeného a pak znovu. Podívá se na své ruce. Má nějak přerostlé nehty.

„Tak tak,“ mumlá stařík, jehož hrdá polská krev je už navždy rozložena vodkou. Chystá se žebrať od Ahmeda papirosy.

A jak bláznil a nemohl se zastavit ani na chvíličku, ten západ slunce venku mu nestačil a uspořádal ještě jeden.

Lil olejové barvy přímo na železnou, temnou hladinu řeky. Je z toho trochu fanfarónský západ slunce odněkud z exotických dalek. Jako by ho dovezl některý z parníků.

Lije fialovou, rudou a purpurovou jednu přes druhou. Těžké tlusté vrstvy olejů natírá přes ty lehoučké pastely. Barvy, jak se roztékají po hladině, vypadají jako divoké barevné mraky s velkými břichy. Na obloze, která to jen stěží zrcadlí, brzy spolykají mráčky i tu bledou žížalu. Hodil místo ní na hladinu oranžový pomeranč. Barvy okolo něj se hned rozžhavily doruda a dožluta, mraky jsou u okrajů připálené. Kovová hladina je jak rozpálená plotna.

„Kruci, kruci, sakra... kruci.“

Parníky se vozí po hladině žhavé lávové Vltavy a rozhoupávají kachny a labutě. Labutím zpomerančověly zobáky, jak čeřily vodu kolem pomeranče. Spodky těl mají barevné jako papoušci, plavou za houslovým klíčem. A teď i: motorový člun.

Sedí proti ní ze všech sil, pije tmavě modré červené a bojí se zastavit. I když je už celý zadýchaný, ohlušuje se dál těmi barvami. Ze všech sil se strašlivým úsilím, venku žene čas, až je podzim už úplně na konci, rajzuje si to v těsných rajtkách. Vedlejší postavy u okolních stolů jako dobří komparsisté dělají, že si ničeho nevšimly. Je jich jen pár, pijí čaj a kafe a

jedí tatranky.

Sedí proti ní a pořád má co dělat. Nemá čas zvednout oči k těm jejím, měkoučkým jako hedvábí.

„Nohy si každý den nemeje jenom prase,“ říká někde v šeru polský Ahmed, zatáhne z cigarety, červeně zahoří konec, svírá ji tam od nikotinu zežloutlými prsty a civí na strop. „Ech, kůrvy, nikdo na celém světě je nemá rád.“

Padá tma, začerňuje kdeco, začíná vše ještě víc ochlazovat. Stydnou a blednou i barvy na hladině řeky. Parníky se po ní už jen hladce klouzají. Nahoře na mostě jim zkrřížila cestu rozsvícená tramvaj.

V mrazem vyčištěném, tvrdém vzduchu tramvaj třaskavě řinčí a břínká, bruslí po zmrzlých kolejích vysoko nad nimi, proti ztemnělé obloze, kolébá se v rychlé jízdě, je modře malovaná s nápisem BRITISH AIRWAYS. V Osvětlených Okénkách se dají rozeznat tmavé hlavičky cestujících svírajících svéproštípané letenky. Rozdrnčela zmrzlý vzduch i skla ve dveřích restaurantu.

Když tramvaj po obloze přebruslila, všechno zmlklo. Už je černá tma. Voda odnesla pomeranč. Po městě se rozsvěcejí umělá světla. Z věcí zbyly jejich duchové, jako duchové štěňat, jen semtam se žlutým oknem.

A v tu chvíli přišel ten okamžik, kdy se podzim změnil v zimu.

Mráz zastavil řeku, ztuhla, jedna vlnka ani nestihla dorazit ke břehu, zmrzly a ztmavly všechny barvy. Tma a zima padly na papír jako únava. Zůstala jen Ružová a ta Ani modrá ani zelená.

A *v tu chvíli se i on na okamžik zastaví, opře se dozadu do opěradla, aby si alespoň na okamžik vydechl. Chce si objednat kachnu.*

Je to jen okamžik, ale stačí, jak k ní zvedne oči, vidí, jak to je. A jak celou dobu ví, že to je.

Ona ho nemiluje. Nemiluje.

Věděl to i předtím, vědět to ale nechtěl. Ještě to chvíli pozdržel. Ted' se ale na ni musel podívat. Musel na chvíli zmlknout. Vydechne. Cítí, jak mu úplně povolily rysy obličeje. Jak staré prádlo na šňůře.

Nemiluje ho.

Vstane a jde na záchodky.

Stoupne si nad pisoár, odplivne do něj červeným zmodralou slinu, pak se postaví k umyvadlu a podívá se na sebe v zrcadle.

„Sakra,“ řekl. „Kruci.“ Na rtech má černé stroupky od červeného. Přejede si po horním rtu prstem umazaným od podzimních barev. Jako by si chtěl namalovat komický knírek.

Vedle něj je malé záchodové okénko, vede ven k řece, k vychladlé noční hladině i obloze zhasnutého lunaparku. Do okénka tluče nějaká bláznivá zimní moucha, celá zšedivělá, už jen s kapičkou zeleného lesku.

Na okamžik zatouží, aby tím záchodovým okénkem mohl vylézt ven do přístavu a skončit to hned teď. Odplout nějakým parníkem do Pekla.

A v tu chvíli ho to ohne, až těsně mine hlavou umyvadlo. Jenom hekne, ohnutý, a málem umře.

„Doprdele...“

Musel se vrátit. Pořád ohnutý.

Jen se v zrcadle sám na sebe podíval.

Sedl si k ní jakoby nic. Napil se toho najednou ošuntělého červeného.

Chutnalo přiboudle, mizerné rozlévané víno.

Napil se znovu a pak ještě jednou, pořádně. Podíval se na jejich kabáty. Visely spolu na jednom věšáku, jako v objetí, smíchané jeden s druhým. Byly spolu mnohem dál než oni dva, jo, a byly si mnohem blíž.

U kamínek ležel její psík s neviditelnými štěňaty, místnost byla plná duchů. Napil se.

Když odcházeli, sundal její kabátek z věšáku, jednou rukou ho objal, než jí ho podal. Ucítil z něj růžovou.

Byla už černočerná tma, rozředěná jen umělými světly jako od žárovky, u které to psal. Aspoň nebylo vidět, jak už z kulis začal oprýskávat kvapný laciný nátěr. Vltava stála, potažená škráloupem ledu. Poblíž jezu minuli pohozené koňské či jaké čelisti, vypadaly jako brusle prvního nočního bruslaře, který na nich po řece do města přibruslil. A někam si odskočil pro něco na zahřátí.

Led byl u nich poškrábáný. Olej a terpentýn z jeho barev v ledu zamrzlých se zelenavě a duhově leskly. Čelisti cenily zuby v mrtvém žlutém úsměšku, už dávno dočista ohnilém... Dobretovském.

Růžová temněla a světlala ve tmě, tma byla bílá, růžová, černá. Pak už zůstalo zážitkové jeviště prázdné.

Růžová a Ani modrá ani zelená a... neholubi

Ale zpátky k nacpaným, již trochu smrádnoucím Popelnicím ze str. 1.

Autor nechá napadnout sních. Pak ho nechá roztát.

Měl by jít do té práce, už tu stojí dost dlouho. Dívá se na svůj *odraz* na servali lakýrce, stojí tu na zebřím přechodu, ve Vodičkově, u Václavského nám. Tmavě modrá obloha nad ním už trochu zešedla.

Zlatý nádech zhnědl. Tohle dělá pravda.

„Tramtatada!“ zatroubilo auto, taxík. „Hej, uхни, co je?!“ z *okýnka*. „Kreténe!“

A hele, támhle se blíží Mgr. Sýček. Od nich z kanclu, už se dere na scénu. Chystá si taky nějakou přímou řeč: ne, zatím nic.

Vydal se ale na plavbu a už se nemůže zastavit, nemůže z paluby utéct, pluje se do Pekla. „Johohoh... Přiložte do kotle... hoh.“

Nemůže se narovnat. Narovná se.

Uhání po houpající se palubě, pak se zase vrací. Měl se plavit jako cestující první třídy, teď se ale zmateně snaží Titanik otočit jiným směrem jako vzbouřený podnapilý námořník.

„Ech, kůrvy,“ říká Ahmed. Je velký jako lední medvěd, dívá se znechuceně ze staříka na krmiče kachňat b. a kouří.

Kouř, matně *oknem*, tak nějak: Jezdí ohnutý do předklonu už týden v kuse po Mokré čtvrti, pluje a pije, má to v patách, všude se zastavuje jen na chvilku, pije červené a vykládá barmankám a taxikářům, že mu jeho holka řekla, že ho nemiluje, a že proto je ohnutý jako babka s chrastím a proto se tu motá: „No, jako pitomec.“ Oni mu radí, jak na ni, že jí má zavolat, promluvit si s ní, koupit kytku, třeba Růže, nebo ji pořádně oklátit, pitomci. Pije a jiným říká, že si ji uvařil, jako Pygmalion, jako doktor Frankenstein, samá umělotina, a oni, pitomci, říkají: „Ha, ha“ a pak: „Máte na zaplacení?... Máš nějaký peníze?!“ nemá, už týden nebyl doma ani v práci, pluje dál, okolo zuří další bílý pracovní den, lidé okolo pobíhají, tramvaje a auta jezdí, kočičí hlavy mňoukají, on pije a pluje dál svou Mokrou čtvrtí. Jenomže.

Jenomže z holuba nemůžete udělat neholuba, i když to on zkouší

zkouší přemoci ten autorem na počátku vymyšlený nešťastný milostný příběh a změnit ho. Je to ale jako snažit se změnit předem určený osud. Jsou to jen lži. Hrát musí s kartami, jak je autor rozdal. Ostatní by byl jen konec hry, těhletě. Pokud to je ještě hra. Nemiluje ho: sám to tak na počátku chtěl. Nedokáže vytáhnout to prokleté eso, které si autor strčil do rukávu

leží oblečený na prostěradle, venku za mřížemi žaluzií svítá.

Pokaždé znovu ho to na tohle zmuchlané prostěradlo vyplaví. Z blednoucího šera vystupují Obrovské předměty s ostrými obrysy. Na parapetu si prozpěvují dva holubi... to... jo, závadoví.

„Buch!“ „Kretén“ „Cink!“

Jo... Taxikář... A mláčené a žaludek... Po jeho bytě chodí taxikář. Jo přivezl ho. Právě si do kartónové krabice skládá plné láhve a další věci. Mlátí s nimi a něco si mumlá, něco o „kreténech“ a o „kurvapráci“.

Asi, zhruba: neměl na zaplacení a mastný taxikář šel s ním nahoru. Ani si nevšiml, že se taxikář k němu před domem přidal. Cívil totiž na lístek na domovních dveřích: „Žádáme nájemníky o zamykání dveří za účelem zabránění vstupu **závadových osob** a to s okamžitou platností.“ (Nebo tak nějak... Sám se nikdy na **takovouhle** větu nezmůže.)

a už tuší, že nakonec příběh stejně ani nedokáže napsat.

Tohle je už druhý pokus. V prvním po ní nezbylo téměř ani stopy. A kvůli špatností rodu svých postav (přemnožily se, mohly mít až 6 mláďat 6x do roka, pak se zas navzájem vybíjely) on sám jako jejich autor, praotec a pan b., nebo spíše jeho syn – slovo, které se stalo postavou – skončil pověšený za krk. Synek. Už teď je tohle jen jakési další převyprávění toho příběhu. Ten příběh samotný to znovu není... nebo co. Zase tu je jako slovo-tělo... naložené v červeném, až domodra. Tady skoro žádné vedlejší postavy nebudou, rozhodně číšníky a tak můžou dělat tamti přemnožená, jen je ostríhat hadicí a obléct do něčeho přiměřeného. Kompars, budou

živeni tatrankami nebo kořalkami a čajem

Asi: u dveří do bytu se s klíčem lopotil pět minut, pak se vedle něj zhmotnil ten masitý taxikář. „Dej mi to, kurva.“ Vzal mu klíče a odemkl. Kurrva taxikářská

nedokáže příběh stejně napsat, skuhrá autor, už teď ztroskotat. Nedokáže napsat ani jediný dialog s ní. Nedokáže napsat, ani co jí on sám říká. Všechna ta slova, co už předtím stokrát u jiných použil, až chutnají starými slinami. Léta se už ani neposlouchá. Přitom ta úleva: moci je říkat a psát opravdově

jeho kulisy jsou z kartónových krabic, špinavých matrací a překližek. Tím přetíráním je moc nevylepšil. Teď už ani nic nenatírá, jen pobíhá a

„Crr!!“ bolestivě. Telefon, podělaný telefon. Pak záznamník: „No ahoj, anička, co je s tebou? Přijdeš dneska do práce?“

„Cha,“ posupně se zasmál taxikář někde v hloubi bytu.

Leží ohnutý na posteli a dívá se na strop. Cvakly dveře od bytu, taxikář s krabicí odešel. Kretén taxikářskej.

„Krucí. Já sem takovej kretén.“

Leží a dívá se do stropu. „Bzik...“ Přiletělo s ním pár vinných mušek. Bzikají a táhne jim tam všem od sosáček víno. Venku už je také ruch, potkani předávají město holubům. Pak za *oknem* vyšlo slunce, pak se postupně střídají roční období

netuší, jak mohla vzniknout ona. Byla z laciných materiálů, narychlo, a teď je „celá jako ušitá z hedvábí(„Jsem bourec morušovej.“ Řekl si mezi Můstkem a Národní v metru, nacpaném cestujícími, ani se neměl kde ohnout. „Borec morušovej. Blejboj.“) A jako z nejjemnější kozinky

ta koženka voní růžově jak od Rubeme. Snad za to můžou múzy, poletovaly kolem autora jako hejno mušek. „Bzik...“ Přitom vlastně ani neví, jestli je hezká. Nedokáže ji změřit, je jiná než ostatní, než všechno

ostatní, nedokáže se od toho okamžiku v zážitkovém restaurantu na ni pořádně podívat. Vůbec se podívat. Je všechno, co on chce

chtěl si o ni zlomit srdce. Ted' zjišťuje, že má zlomené srdce. Ze je mu zle. Rozlámal si své velké červené srdce na kusy. Rozmačkal ho na červenou kaši. Jako meloun rozkrápnul o podlahu

podělává se to, on to bezmocně sleduje, a podělává se s tím.

Pravda o něm samotném se mu nějak nedaří přimíchat do tohoto příběhu. Ona nějak není z laciných materiálů a on není jen ten původní Černý kabát s teple hnědýma očima a růžovou budoucností

vzpomínky, pravda, on a ona

Těžko se to smíchává, těžko se to dá napsat

píše na kdejaký kus papíru, kdykoli to jde, přepisuje to, zkouší to znovu a znovu, občas se ohne přes palubní zábradlí Titaniku (prkýnko). Hrát ale musí podle svých pravidel. Pravda je pravda, lež je lež, těžko lhát sám sobě o sobě samém

už ted' má ale pocit, že tu nemá co dělat, tady v té knížce:

Neusne. Vstane ze zmuchlaného prostěradla a uschlých chlebových drobků, zavravorá a vyrazí celý ohnutý pryč.

Po schodišti dolů zpátky do Mokré čtvrti. Aspoň ho nezastihne Ježibaba. Beztak už na něj cení zuby. Cenila by, kdyby nějaké... no... mizí do Mokré čtvrti.

Světlo zvenku ho píchlo do očí. Tak se ještě napil z milosrdného zelenavého přítmí taxikářem opomenuté láhve a zastrčil ji do kapsy u kabátu. Taxikář si nevzal, nepochopitelně, ani na stole se povalující výtisk té minulé verze příběhu, celý černý, jen s bílým nápisem PŘÍTEL ŽEHU. Vypadá jako parte. Něčí. Strčil si ho taky do náprsní kapsy kabátu.

Nemohl se zastavit. Vylezl z domu, poněkud závadový.

Ulice se na něj řítí ze všech stran. „Prokrista. To je neuvěřitelný. Takhle nahuntě.“ Na okamžik se opřel o stěnu domu, solidně se skládajícího z prastarých cihel a zvětralého holubího trusu.

Na hlučící ulici v tu chvíli zavravorá nějaký stařík.

Je to takový ten stařík se zažloutlým poklopцем a velkým kostnatým ukazováčkem, kterým jako holí zlostně klepal na odjíždějící tramvaj, když na něj na zastávce nepočkala a zavřela dveře. Stařík padne k zemi.

Přes svou závadovost má pocit, že je stařík k poznání. Dá se poznat, že vybírá popelnice, obaly od tatranek/horalek a vylouhované pytlíky čaje.

„To bude infarkt,“ řekl někdo z Postav okolo (shlukují se, víc očí víc vidí).

„Jakejpak infarkt,“ vztekle skřípe stařík ve špíně u obrubníku mezi rozmáčenými vajgly. „Nikdy nemám infarkty, himlher...“ dorazilo tohle staříka. Umřel.

Bezcitná, žlutočervená jako vosa, tramvaj odjíždí. Autorovi už zase začínají umírat postavy, sotva ostříkané hadicí, nejdříve ty staré a žlučovité. Nedíval se ale déle než pár vteřin, neměl na to ani pomyšlení.

Zbytečná scéna. Jen daleko, na zamrzlé hladině řeky u mostu, u jezu, jako by se někdo zeleně nebo žlutě zasmál. Dobretovsky.

Dorazil láhev, kterou nesl sebou. Cítí, jak okolo něj uhání čas. Chytil si taxíka.

„Do Slávie,“ vyrazili do kavárny (když pak vystupoval, vykloubil taxíkovi dveře. Taxikář vyhrožoval, „ty kreténe,“ vylezl z auta, to už ale byl náš hrdina namol, a když je namol, měří 210 až 215 cm, jako opilá žilnatá kobra – „No tak poč...“ taxikář zase nastoupil a odjel, mumlal

něco o „kreténech“) (taxikáři mají v taxících elektrické sedačky a sekáčky a plyny a tak, jsou to rovné střety):

Jde s Ní po nábřeží. Smetanově, po putykách.

Když ho to začne víc a víc ohýbat, zamíří na (promiňte) smradlavé hospodské záchodky, kde se může ohýbat podle libosti. Nosem až k ohavným dlaždičkám. A když to nestihne, dělá venku, že si zavazuje tkaničku. A narychlo tam dole chytá druhý dech.

Zajde s Ní do kavárny Slavie.

Nu ovšem: Američani (jeden takový ten urostlý americký černoch krev a mlíko), intelektuálové, lepší babky s elegantními vzpomínkami. Osm Němců, většinou Němek. Devět.

Na stole mu skotačí jeho myšlenky jako čertíci s lesklými červenými jazýčky. Hop!... Hup. Němky a jedna Američanka koukají na jeho dlouhý černý kabát (ve kterém se nosí). Odvrátí se.

Podívá se do výlohy: Národní divadlo oplácené setmělým zlatém, tramvaje, prostydlé nábřeží. Teď do okna přijel taxík. Světla se roztékají v mokré tmě.

Na Ni se nikdo nedívá, každý se na Ni ostýchá podívat.

Uvnitř se všechno třpytí, mosaz a koženka, a přirozeně hliník, opilý začíná nechtě zvrhávat vinné skleničky, jednu tam, Mistr, pod stolem rozbije.

Omluvil se, jde na záchodky. Do někoho vrazil, zas prý „promiňte“.

Ona nic neví. Nic neví.

Jí je také zle, ale neví proč. Stvořil Ji milující, ale Ona neví, koho miluje, a dokonce ani že vůbec nešťastně miluje! Pěkně to Mistr udělal. Mistr.

Nic z toho Jí totiž neprozradil, Ona je sotva chvilku na světě a nemá žádné zkušenosti. I Ona Někoho miluje, ale je to vlastně jen duch, neví, kdo to je, a hlavně ani že někdo takový je. Duch. Jenom cítí totéž, co on, ale neví, co to je. Mohl to takhle udělat, protože to mohl udělat, jak chtěl. Na začátku. Ona neví nic a on všechno, nebo alespoň skoro všechno.

Dívá se do pisoáru kavárny Slavie. Pisoár se na něj dívá svou fotobuňkou. Nějaký Amerikán si stoupl vedle něj. Nu... ano: dívají se sobě do pisoárů, navzájem, Mistr a Amerikán.

Odešel. Pak se vrátil a ještě se vymočil.

Už by to ale neměl prodlužovat. Teď je na záchodcích prázdné, může se narychlo ohnout až na zem k dlaždičkám.

„Krucí.“ Zaskučí jako Vlk po své Vlčici, až jsou vidět Růžové dásně.

Má to Eso trumfové v rukávu. Stejně ale dokáže na toho jejího prokletého ducha, Ducha, žárlit. Jakkoli to je nesmyslné. Když sedí tady ve Slavii spolu s jejím falešně březím psíkem s tím vrhem neviditelných štěněčích duchů, je najednou kavárna duchů plná. Zanedlouho se přidá i duch pštrosa, cizokrajný, sípající.

Už se musí vrátit ke stolu. Ani se nepodíval do zrcadla.

Mosaz, lesk, a možná i pár duchů českých velikánů (Seifert, duch brů Čapků (nechodili přitom jinam?), Nezval, a ta malířka, Lermontov, Jirásek a další). Vznášejí se v oknech kavárny Slavie jako ve třpytivých výlohách. Inspirace. Nakukují mu přes rameno.

Všichni se dívají. Nikdo se nedívá.

Vzduch je plný kávy a cukru a šlehačky a červeného.

Naproti se vyhrnuli diváci z Národního, rozveselení, ale důstojní, obrození. Nějaký bezdomovec (v komparsu jsou převážně takoví) zastavil u výlohy a hladově dovnitř civí. Co asi vidí. Uzenářství. Nosíky rozplácle o studené sklo, bledé dělnické děti. Krmič kachňat b.

Ona neví, proč sama trpí, a vůbec že trpí. Z jeho světa, kam Ji přivedl, jí však na zimu promodralé ruce neustále naskakuje opravdová husí kůže. A klepe se. Všechno krásné je v Ní, pro ni už nic nezbylo. Neprozradil jí, že je krásná, a tak se nemůže radovat ani sama ze sebe. Nezaslechne ale od ní žádné bědování.

Ted' se na něj dívá už jen Američanka, dost velká. Veliká.

B.ezdomovec si zastavil taxíka a odjel. Zvenku ze tmy od zmrzlé Vltavy zaznívá svistot bruslí. „Fí...“ Vidí tam ve tmě i povalovat se na ledu tlustého ledního medvěda, začervená se oharek, obrovité žluté zvíře pokouřuje papirosu. Napije se.

„Zůstanete sám, pane?“ Číšník se přitočí. Je povědomý.

Nějaké babky si asi chtějí přisednout. Nebo támhleta obří Američanka. Jo.

„Ech... ech.“ Povídá někde v šeru polský Ahmed a červeně zatáhne z papirosy.

„Musím se až zasmát, tomu všemu,“ zaskuhrá on sám. „Autor dal do toho skoro nic a přišlo ho to draho. Nedokáže to ani napsat v ich-formě, cha...“ Nezasmál se.

Leží zase zpátky ohnutý na lůžku. „Díro prokletá.“ Napil se piva. Žalostný savec. Je nahý, oblečený pouze do kousku kachny. Má ho přilepený na hlavě, asi se do kachny pokoušel obléct, když mu byla v noci zima. Dívá se oknem zamřížovaným žaluziemi ven.

Na zpoceném prostěradle má uschlé drobky chleba. Okolo létají mušky nebo snad dotěrné múzy. „Bzik.“ Venku holubi. Vypadá to, jako by všechno tady na tyhle rozpité stránky nabřečel.

Inkoustové slzy, nebo spíš červené. Tleskl, jednu múzu zatlesknul.

„Buch... buch,“ shora do jeho stropu rány. Asi si ti nad ním budoují směrem dolů mezonet (asi se taky přemnožili, 6 mlád'at 6x do roka, každou chvíli zřejmě ze stropu vykoukne hlavička, rozhlédne se na všechny strany, začenichá a zmizí... snad). Rány mu jdou přímo do nervů.

„Crr... crr,“ přidá se telefon. Jo, do práce, jo.

Ježibaba se dnes nějak zdržela, on je ještě jednou nohou v Mokré čtvrti, ale už teď je to Očistec.

„Uvařil jsem ji vůbec? Ty oči, i když nevím, jakou mají barvu, a ta růžová koženka, to přece vidím na vlastní oči. Ty oči jsou přes celou tuhle stránku, ne na půl řádku.“ Tahle stránka je pastelově tmavě narůžovělá, je ani zelená ani modrá. Můžete k ní přičichnout.

Jak tohle skončí?

Ví to. Jen má podezření, že to dopadne ještě hůř.

Vypráví to i sám sobě, ale poznává se. Nevíte, jak budete vypadat ráno v *zrcadle*, nebo na přechodu v *servalce*, ale poznáte se („...tohle sem já, Ježiš, kruci... sakra“).

Takže to číst nemusíte, tohle vypráví jemu.

„Crr!“ telefon. Práce. Už letim...

...Ale jenom trochu. Skoro ne. Nehýbe se na prostěradle, nechává se sebou točit zeměkouli.

Kruci. Ona přece taky není jen z toho hrnce.

Ta její hebká dušička. Ona neběduje, ale on to bédování dobře slyší. Kruci.

Jen jednou řekla: „Au,“ když se po odchodu ze Slavie do ní s tou její